USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2012, č. j. 446/2011-OT-OSV/7, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 112/2012 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 26. 6. 2012 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2012, č. j. 446/2011-OT-OSV/7, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2011, č. j. Spr 2618/2009, kterým byla žalobci (žadateli) poskytnuta informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce mimo jiné tvrdil, že mu Městský soud v Praze poskytl požadovanou informaci o rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 1. 2009, č. j. 15 T 33/2008-95, a o svém rozsudku ze dne 31. 3. 2009 ve věci sp. zn. 6 To 97/2009, v neúplné (anonymizované) podobě.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu (§ 9 odst. 1 s. ř. s.). Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu. Městský soud ve svém návrhu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, a usnesení ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47.

Žalobce i žalovaný s návrhem na přikázání věci souhlasili, přičemž za nejvhodnější soud, jemuž by věc měla být přikázána, považují oba Krajský soud v Praze, v jehož obvodu mají bydliště a sídlo všichni účastníci řízení.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žaloba napadá rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze.

V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70 (www.nssoud.cz). V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu